

[KLĘCIE *sb n*

N sg klęci(e).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. kląć.

Złorzeczenie, przeklinanie; gniew: Dirae furiae quasi deorum irae, et imprecationes. Klęzie. Cervus 1533/47.

Cf **KLĄĆ, KŁĄTWA**

MM